

S:t Ragnhilds saga
: legend från
Söderköpings brunn
: dikt

Ljungberg, Hildegard,

81 A Br.

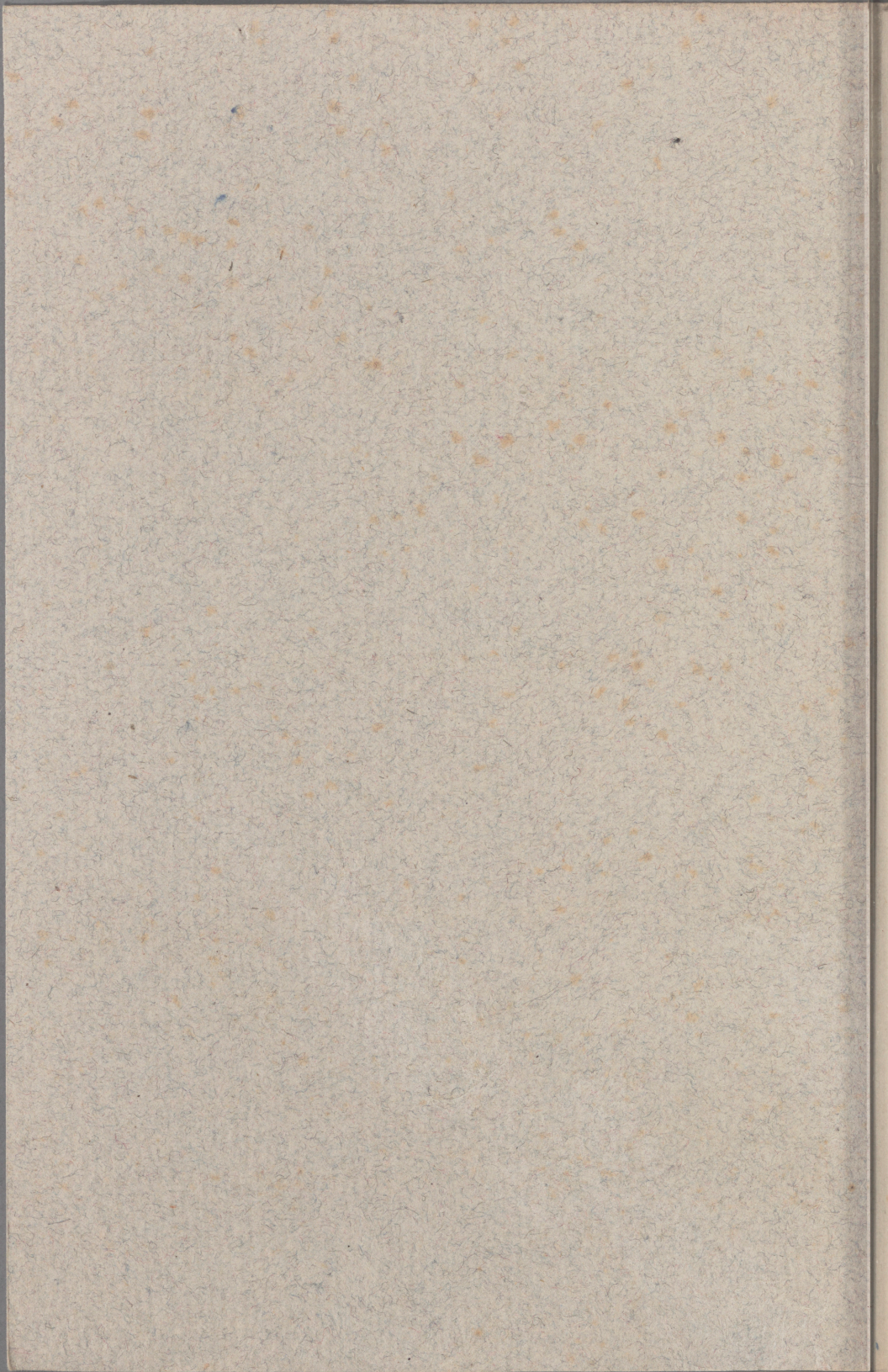

National Library
of Sweden

LJUNGBERG, H

Vitt Sv.
(Pw)

Söderköping
1907

Witt-Sv.
(Bv)
(o)

S:t Ragnhilds Saga

Legend

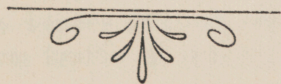
från

Söderköpings Brunn

Dikt

af

Hildegard Ljungberg

Söderköping
Söderköpings Tryckeri-Aktiebolag 1907.

St. Reginalds saga

Reginald

Söderköpings Bruk

1814

Hilberts Långberg

Prolog.

Uti en vacker, bergomsluten nejd,
där nu den trötte bjudes ro och hvila,
streds fordom mången ärlig kämpafejd,
men lyftes äfven svekfullt hatets bila.

Där åars, bäckars, källors friska språng
igenom blomsterängar muntert strömma
och liksom blodet uti ådrans gång
sin rika näringssaft åt jorden gömma.

Där stod de tappre goters stolta hem,
där Odin, Tor och Frej man lärde dyrka,
fast sedan tusen år förgätit dem
för ende Gudens sanna tro och kyrka.

Men under hednisk, under kristen tid
där klappar ständigt samma män'skohjärta,
som trängtar efter kärlek, sanning, frid,
som tärs af kroppens plågor, själens smärta.

Där ock den sköna Ragnhilds lifstråd spanns
och klipptes af, till följd af våld och ränker.
Dock genom hennes död och oskuld vanns
en skatt. som krafter åt den svage skänker.

Och tacksamheten har ett helgonsken
omkring den unga flickan velat sätta.
Om henne täljes mången sägen. En
jag önskar nu i enkla ord berätta.

Ragnhild.

Nedom berget invid skogens bryn
låg en liten gård ej långt från byn.
Tvänne kvinnor där i stillhet bodde;
på Ramunder och S:t Lars de trodde.

Förr var gården värderik och grann,
men all ståt från änkans hus försvann,
ty när mannens lefnadsdag var liden,
fanns för änkan föga rätt den tiden.

Men fru Brita lefde där förnöjd
med en dotter, hennes ögons fröjd.
Blott när flickan lekte ner vid bäcken,
tänkte modern med en suck på Näcken.

Ragnhild, skön som nordisk fantasi,
ägde höghvälfd panna, ljus och fri,
och det rika håret föll i vågor
öfver skuldran som en sol i lågor.

Hennes klara, blåa ögonpar
tvänne stjärnors bild på fästet var,
och på sammetslena kinden glödde
rosor, som en ljuflig trånad födde.

Sjuttonårig tärnas rena barm
än ej nåtts af världens flärd och larm.
Nöjd hon lifvet hos sin moder njutit;
lugna barndomsdagar där förflutit.

Som en lärka drillade hon glad
hvarje kväll hon till madonnan bad.
På latin hon sina böner lärde
att hos henne öka deras värde.

Gick i mässan med sin moder huld,
biktade att friad bli från skuld,
om hon gjorde blott en mygga illa
eller råkat mjölk ur stäfvan spilla.

Fin hon var i later, stolt i skick,
gaf hvar sorgsen dock en vänlig blick.
Och i hemmaväfda kjoln den snäfva
lärde hon sig spinna, sy och väfva.

Sigurd.

Han bar sitt hufvud högt och lätt,
han var af gammal vikingsätt,
som på Ramunderberget tryggt
sin vinterboning byggt.

Som gosse re'n det var hans sed
att skåda uti dalen ned
för att af Ragnhild få en blick,
då hon till källan gick.

De ofta gnabbats under lek,
han var så djärf, hon var så vek;
hon var en ros, en fjärl han,
som kom och snabbt försvann.

Men aldrig svek han hennes hopp.
Han klättrade till bergets topp
och steg han utför lodrätt brant,
hans fot dock aldrig slant.

Om flickan vid en tufva röd
de mogna smultron honom bjöd,
band han en vacker blåklintskrans
kring hennes lockars glans.

Han gick så fager, hjärtevarm,
med pil och båge på sin arm.
Men sökte hon ett vilse lamm,
han kom och bar det fram.

Helt ung han fällde varg och björn
och för hans pil föll mången örn.
Och när till striden hären drog,
han krigardräkten tog.

Så drog han ut i krigets värld
och när han hemkom från sin färd,
var han en kungens tappre sven,
men trogen Ragnhild än.

När så sin älskogssång han kvad,
om hennes hand och hjärta bad,
då lyste åter glädjens ljus
uti mor Britas hus.

Nu kärlek — evighetens röst —
fick genklang i de ungas bröst.
Men sällhet, ack, hur kort den är
i jordelifvet här.

Snart Sigurd i sin dröm blef störd
och in i verkligheten förd,
ty, innan Ragnhild blef hans brud,
ljöd krigstrumpetens ljud.

Men ungmön fällde ingen tår,
hon fick ej visa svaghets spår,
då äran för en nordisk sven
var mer än hem och vän.

Så varmt som sommarn's västanvind
han kysste flickans bleka kind,
ty hennes mun, så ljuf och skär,
var honom alltför kär.

De lofvade hvarann den tro,
som endast bryts af grafvens ro,
att mötas i en högre rymd,
om lyckans sol blef skymd.

Så for han bort till kamp och strid
och hon satt tyst och bad om frid.
Men friden vek för mörkrets makt,
från nyss så fridfull trakt.

Jakten.

Nu jägarhorn ljuder i skogen,
det riddar'n från borgen visst är.
Då akta dig, dufva så trogen,
då akta dig morkulla här.

Ty falcken har spejande öga
och falcken har järnhvassa klor.
Ja, akta dig, örn i det höga,
fastän du är tapper och stor!

Den jägar'n är van vid att segra,
hans svenner ej frukta en strid.
De flyende byten blott stegra
passionen i ungdomens tid.

Nyss slutad är jakten för dagen,
de segrande hvila i ro;
från örnarna ungen är tagen,
nu flaxa de vildt kring sitt bo.

Men riddar'n på löddriga skimmeln
ej unnar sig ro eller rast.
Han ser mot den rägnidiga himmel'n
och ilar mot staden i hast.

Re'n dropparna falla så tunga,
förökande fjällbäckens brus.
Ur molnen nu blixtarne ljunga;
då skönjes i skenet — ett hus!

På gården den objudne gästen
högt ropar, så van att bli lydd:
"Hör hit någon dräng och tag hästen,
och gif honom foder och skydd!"

Men hastigt den pockande tiger;
han ser hur på förstugubron
fru Brita står värdigt och niger
och säger med lugnande ton:

"Min stallsven om hästen skall ansa,
om blott han är sedig och spak.
Men för att er värma och sansa,
träd in under gästvänligt tak".

Helt skamflat nu borgherrn på trappan
sig bugar så djupt, som han kan.
Se'n skakar han rågnet af kappan
af guldstickad sammet så grann.

Men när öfver tröskeln han träder
och skådar i storstugan in,
han trots detta isande väder
blir varm i sitt kyliga sinn'.

Ty där sitter Ragnhild och sömmar
ett skärp åt sin älskade vän,
försjunken i lyckliga drömmar,
hon varsnar ej främlingen än.

Han ser, och han tjasas och brinner.
Flyg undan, du guldflyga skön,
ty spindeln ett nät kring dig spinner
och otack blir gästfrihets lön.

Nu Ragnhild sig reser från bågen
och drar sig tillbaka förskräckt.
Men riddar'n med kärlek i hågen,
han hälsar båd' artigt och käckt.

Den mannen ej jungfrun behagar,
han liknar ej Sigurd ett grand.
Dock, lydande gästfrihets lagar,
hon räcker mot honom sin hand.

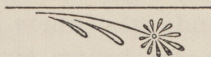
Nu dotter och mor, som sig höfves,
framsätta hvad huset har bäst;
här finnes ju allt, som behöfves
att mätta en hungrande gäst.

Men riddar'n, som husfrun berömmar,
och blickar på dottern i mjugg,
han ber, förrän bägar'n han tömmer,
den sköna kredensa sin mugg.

“Ej kunde jag“, säger han, “ana,
att strålande ungmö här fanns;
nu vill jag hvar riddare mana
att bryta för henne en lans“.

Fru Brita hon varnar: “Ack, herre!
min dotter ni smickra ej bör,
hon hör, liksom jag, till de smärre,
och barnsliga friden ni stör“.

“Jag vördar er önskan, fru Brita.
Nu rägnat och åskan hört opp,
ni kan på min tacksamhet lita“.
Så sprängde han bort i galopp.

Riddaren.

Snart riddaren kommer för tacksamhets skull.
Med präktiga fjäderfä väskan är full
och ofta han kommer tillbaka
och dröjer — att steken få smaka.
Det nöjet han ej vill försaka.

Fru Brita nog tycker att fångsten är rar,
ty mycket hon ej i sin visthusbod har,
men önskar, att tiden skall lida,
att riddaren hem måtte rida. —
Nu kommer han nästan förtida.

Och medan hon plockar och steker en and,
så kysser herr riddaren sirligt dens hand,
som tyckes hans ögon förblända.
Skön Ragnhild, hon törs sig ej vända,
då kunde hon trassla sin slända.

Hans tunga, lik ormens, är smidig och hal,
snart blir han mer djärf uti blickar och tal
och vågar sin kärlek förklara.
Men flickan hon ber honom spara,
hon börjar att frukta en snara.

Dock riddaren kan icke hejda sig mer.
Hans blod är i svallning, han bjuder, han ber:
"Stolts jungfru, du skönsta af alla!
Jag lyder, när du vill befalla,
om dig jag min borgfru får kalla".

Ung Ragnhild hon svarar: "Herr riddare båd!
Er kan jag ej äkta. I konungens sold
där kämpar min brudgum på fälten,
och när det blir fred omkring Bälten,
så ständar mitt bröllop med hjälten.

Då stampar i golfvet den sporrklädda fot,
ur ögonen blixtrar ett fruktansvärdt hot:
"Du trotsar min vilja. du svaga!
Så vet jag är mäktig att laga,
att ingen dig från mig skall taga".

Han störtar mot dörr'n. Men den dödsskrämda mö,
hon segnar till mark, som ett vindbrutet rö.
I kammaren blir hon inburen
och lämnas i vård åt naturen.
Själff sofver fru Brita i buren.

Mordet.

Storm kring fjället hviner,
bleka månen skiner,
ugglan ropar sitt:
 klävitt.

Och en man i natten,
smyger liksom katten
kring så tyst på tå,
 hvem då?

Riddaren från borgen,
han som nyss fått korgen,
är nu åter här,
 så kär.

I hans mörka hjärta
kämpa harm och smärta,
hviska till sitt rof,
 på prof:

Skall den mö dig dårat,
som ditt hjärta sårat,
stå som annans brud,
 i skrud?

Skall din ömma låga
jämt ditt sinne plåga?
Skall din fria själ
bli träl?

Må din brud du rövva;
hennes sorg du söfva
kan med kärleks makt
och prakt.

Riddar'n snabbt från linden
gör ett språng till vinden,
står vid jungfruns bur,
på lur.

Bakom blåa hängen
ser han dunkelt sängen,
där hon slumrar säll
hvar kväll.

Nu han dörren släpper,
rusar in och täpper
hennes mun med duk,
så mjuk.

Lägger sedan armen
varligt omkring barmen,
lyfter bördan opp,
med hopp.

Men hvad harm! Hvad fasa!
Vredens furier rasa
mot hans offer, som
bytts om.

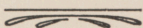
Kvinnan, som sig vrider
ur hans famn och strider,
är ej unga mön,
så skön.

Riddar'n bort vill springa,
men hon kunde bringa
honom stor förtret,
hvem vet?

Grymma känslor födas:
modern måste dödas.
Seger vinns nu blott
med brott.

Hårdt han handen trycker,
mot dess strupe knycker
till och allt är gjordt,
så fort.

Hu, hvad hemska blickar
hon i döden skickar. —
Mördar'n liket skyr
och flyr.

Förtviflan.

Riddaren ännu bland furorna irrar.
Skuggan så spöklik hans sinne förvirrar.
Hör hur det prasslar i dungar och snår!
Kanske man redan är mördar'n på spår?

Männer han dödat i blodiga strider,
aldrig dock förut en kvinna som kvider.
Nu i hvar skugga ett anlet han ser,
blicken, den djupa, som hotar och ber.

Åter och åter han drages mot gården,
där han i rägnet fick gästfria vårdn.
Där står i fönstret ju hvitklädd en hamn,
nyss låg hon död i hans järnhårda famn!

Rysande ser han i fullmånens strimma,
hur de förtviflade ögonen glimma.
Bäfvande hör han den klagande röst,
orden, som ljuda, dock lätta hans bröst:

“Finns ingen vän, som mig hjälper i nöden?
Ensam och rådvill jag kämpar mot döden.
Mor är så sjuk, ej jag vet hvad det är.
Kommen till hjälp ifrån lillstugan där“.

“Ah, det är Ragnhild, min älskvärda tärna!
Nu skall hon följa mig utan att spjärna.
Väl, att det icke en vålnad då var.
Nu till min borg jag med list henne tar“.

“Där kommer någon, hvemhelst det må vara,
skynda, hon ropar, mitt mor är i fara.
Hvad, är det ni, som här ströfvar omkring?
Väck då vårt tjänstfolk, spring, riddare spring!“

“Skönaste jungfru! kom ned, skall jag råda
bot för det onda, som jag ej bör skåda,
fastän jag läkare nämnas ej får,
mången slags krankhet jag lindra förmår“.

“Jag kan ej komma, ty mor kunde vakna;
hon ej i döden sin älskling får sakna.
Kanske finns räddning, om genast från sta'n
hämtas en läkare, kunnig och van“.

“Ragnhild, mig hör! Om din mor sina öden
ändat, så låt mig dig rädda från nöden!
Följ du mig blott! I min ståtliga borg
njuta vi lifvet och glömma all sorg“.

“Härde, hur kan ni så dåraktigt tala?
Sjuk är min moder, ej tiden förhala.
Aldrig min kärlek ni nånsin kan få,
det har jag sagt och det bör ni förstå!“

“Ja, jag förstår dig, du hjärtlösa flicka!
Själ skall jag rida och läkaren skicka.
Ha, det var riktigt ett ypperligt spratt!”
— länge i skogen hörs vansinnigt skratt.

Till doms.

Med hjärtesår
vid modrens bår
satt Ragnhild blek,
för denna sot
fanns ingen bot
och hoppet svek.

Och dagen led
och solen skred
mot stilla kväll,
men ingen ro,
gafs detta bo,
ett dödens tjäll.

Då höres larm
och rop af harm
från dunkel stig.
Och stadens vakt
med laglig makt
inställer sig.

Och inom kort
man släpar bort
den unga mö
till domsal förd,
hon blir ej hörd,
men dömd att dö.

Blott hårda ord
om modermord
i fridfull säng,
och dotterns plikt
att göra bikt,
röt domar'n sträng.

Här gifs ej nåd
för sådant dåd.
Hör nu din dom:
"Bär glödhett järn
och du får värn
som fri och from!"

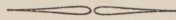
Det blixtrar då
i ögon blå,
och jungfruns tal
på sanningsgrund
i ångrens stund
gör domar'n kval.

Hon svarar blott:
"Är oskulds lott
att blifva dömd,
då skall er bragd,
i dagen lagd,
ej blifva glömd.

Hvi skulle jag,
så ung och svag,
ha strypt min mor?
Från barndomsda'r
min fröjd hon var.
Min sorg är stor.

Ej järn jag bär,
den slikt begär
är grym och hård.
Ert bälverk bygg,
min själ är trygg
i Herrens vård.

Så stolt hon gick
med öppen blick
och panna klar. —
Men lagens tolk
med lönköpt dolk
står skamsen kvar.

I tornets djup.

I tornets djup på bädd af strå
den öfvergifna hvilar,
men tanken fri, i minnets ljus,
till barndomshemmet ilar.

Hon ser dess skära rosenhäck
och bäckens silfverstrimma,
och hur inunder pilträdshvalf
de hvita fåglar simma.

Hon lyss till vindens sorgsna sus
i aspens dunkla krona.
Hon hör hur svalan tar farväl,
hur alla ljud förtona.

Hon ser det höga, sköna berg,
där fri till fot och tunga,
hon fick i kapp med fåglar små
om jord och himmel sjunga.

Hon tänker på sin hjärtevän,
som ej sin brud skall finna,
men väl en gång i himmelen
till hennes möte hinna.

Men bittrast sörjer hon sin mor,
den fromma, milda, ömma.
Hur ljuft att nu sitt hufvud få
i hennes sköte gömma.

Den kära, som blef pinad så,
af dottern ej fick jordas.
Hon fattar nu den grymma plan,
som icke hann fullbordas.

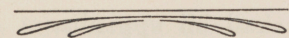
Långt bättre är att slumra få
uti den mörka grafven,
än att vid hatad makes borg
bli fästad liksom slafven.

Hon vet så väl, att fåfång är
en strid mot öfvermakten.
Hon ingen har till sitt försvar
i hela denna trakten.

Men Jesus Krist så kärleksrik
skall hennes vittne blifva.
Uti hans hand hon vill sin hämd
liksom sin anda gifva.

Så hon farväl af lifvet tar,
dess korta fröjd begråter.
Tar afsked af den sol som far,
som hon ej skådar åter.

Hon minns allt skönt, som af dess kraft
på jorden värms och lifvas,
och beder Gud att vantrons natt
af ljuset må fördrifvas.

Uppenbarelsen.

Så lider kväll'n. Snart midnattsro
sig öfver staden breder.
I bön för evighetens dag
sig Ragnhild nu bereder.

Hon suckar djupt: "Madonna huld,
som själf fått kvalfullt lida,
kom till min hjälp i smärtans stund
och lär mig tåligt bida!"

Då ljusnar det i tornets cell,
ett härligt sken sig sprider.
En skepnad skön i änglaskrud
mot Ragnhild sakta skrider.

En ljuf melodisk stämmas ord
igenom rummet ljuder:
"Dig vare frid och nåd beskärd,
dig hem nu Herren bjuder.

Din ömma moder väntar dig
i nådens ljusa himmel.
Och där du möts af vännen kär,
som föll i stridens vimmel.

Din oskuld skall bli uppenbar
och genom sekler höras,
och i ditt namn skall hopp och tröst
till tusen hjärtan föras“.

Som ängeln kom, försvinner han,
men himmelsk frid kvarblifver
och gjuter in i flickans själ
det lugn ej världen gifver.

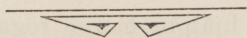
Kort innan morgonrodnadna'n gryr,
inträder patern stilla
i hennes cell. Han bikta vill
och styrka ge den lilla.

Men hur förvånad blef han ej,
då den till döden dömda
mot honom log, som vore sorg
och hårda domar glömda.

“Du vet då ej, mitt arma barn,
att snart din graf skall bäddas.
Jag allt försökt, men ej du kan
numer från döden räddas“.

Dock när han hört den ungas bikt,
han fann att jordedalen
blef henne trång,
hon ville bort från skuggorna och kvalen.

Hon ville följa solens ljus,
som fritt kring rymden strålar,
och nå det drömda paradiset,
som hjärtats aning målar.

På torget.

Hvilket sorl af vilda röster!
Fastän solen ej i öster
hunnit ännu bergets topp,
väcks allt folk i staden opp.

Ståklädd vakt med vapen slamrar,
man på bödelsredskap hamrar,
ty på Söderköpings torg
bygger man en dyster borg.

Män och kvinnor framåt hasta,
först vid torget alla rasta.
Hvar och en vill taga del
i ett sällsamt sorgespel.

Upp på tak, i träd man klänger,
fram till vakten djärft man tränger,
spörjer hvad som förestår.
Svaret rundt bland mängden går.

Det är blott en elak kvinna,
som förtjänt på bålet brinna,
ty hon strypt sin egen mor,
fast i går hon fri sig svor.

Men det hjälpte henne föga,
då vårt visa råd det höga
dömde att hon skyldig var,
när hon glödhett järn ej bar.

Redan höres nu i fjärran
dånet utaf bödelskärran.
Där man väntar att få se
någon hexa stygg och le'.

Men när Ragnhild syns, den ljufva,
blyg och rädd som jagad dufva,
hviskas: "Kan väl detta barn
vara snärjdt i syndens garn?"

Vill här ingen sig förbarma,
skänka denna späda, arma,
några milda afskedsord,
förr'n hon skiljs från denna jord?"

Enfald liksom afundsifver
alltid rätt åt skvallret gifver.
Ingen vågar träda fram,
fruktar då för egen skam.

Endast patern henne gläder;
med ett krucifix han träder
henne faderligt emot.
Och hon kysser Frälsar'ns fot.

I den hvita, sida dräkten
står hon nu i morgonväkten
på schavottens hemska krön,
som en lilja, blek och skön.

Oskuld i hvart drag sig röjer.
Blicken hon mot himlen höjer.
Viken, onskans makter, flyn,
för den bön nu sänds mot skyn!

Ragnhilds bön och död.

Fadershjärta!
Se min smärta!
Hör mitt rop!
Sanning visa
med att risa
denna hop.

Som kan skåda,
våldet råda
öfver rätt.
Tror mig mördad
den jag vördad
på allt sätt.

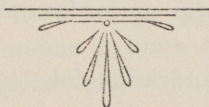
Låt ett under
vid Ramunder
kraftigt ske.
Och hvart sinne
vid mitt minne
ropa ve!

När förgäfves
här upphäfves
klagoljud.
Låt mig stilla
nöd och villa
som ditt bud.

Då försoning
från Guds boning,
i min famn
vill jag bära
för att ära
Herrens namn.

Nu jag tömmer
kalken, glömm
jordisk lag.
Oro vike!
I ditt rike
mig upptag!

Så hon sade,
ned sig lade,
dömd så ung.
Nacken böjes,
bilan höjes,
faller tung.

Ändret.

Intet jubelskrän nu skallar
emot bergets höga tallar,
ty af Ragnhilds tal
väcktes ångrens kval.

När stadsborna hemåt vandra,
se de skamsna på hvarandra.
Och mot torget de
nu med fasa se.

Men den fikne, som vill öka
samhällsskulden med att söka
spår af Ragnhilds blod,
mister snart allt mod.

Ty på platsen syns en källa
häftigt upp ur jorden välla;
vågor slå emot
håpne vandrar'ns fot.

Vattnet forsar in i husen,
hotar släcka elden, ljusen,
och för stadens folk
bli en hämdens tolk.

Männer kasta sina rockar,
hämta stenar, bolstrar, stockar.
Källans pärlkaskad
hotar hem och stad.

Kvinnor blekna, barnen skria,
alla tro, att dödens lia
nu skall träffa dem
i fördränkta hem.

Högre, högre källan svämmar,
ingen dörr, ej bom den hämmar;
tyckes drifva gäck
med de vises skräck.

Då till kyrkans häng man hastar,
ned vid korsets fot sig kastar,
beder Gud om nåd
och om visa råd.

Patern stiger fram och stänker
invigdt vatten kring. Han tänker:
Nu är stunden då,
bättring göras må.

Till församlingen han talar,
om hur nyss i dessa dalar
liten skuldfri mö
måst för bilan dö.

Ragnhilds dygder han berömmar;
yttrar: "Män'skan fåvitskt dömer.
Herren själf har ju
fältt sitt domslut nu.

Ja, så rent som detta vatten
Ragnhilds hjärta var den natten,
då en hotfull hand
henne grep och band.

Döden henne ej förskräckte,
sedan hon uti sitt häkte
erhöll nåd och frid
af en ängel blid.

Må det blod, som här man gjutit,
ej förgäfves hafva flutit.
Må hvar syndens träl
se sitt eget väl!

Låtom oss till Herren vädja,
om ej bönen som vi bedja,
ångestfull och sann,
källan dämpa kan!"

Snart från stadens skrämnda hopar
ångestfullt hvart hjärta ropar:
"Herre återgif
Sancta Ragnhild lif!"

Strax på himlens azur blänker
silfrad sky, som ned sig sänker.
Ut mot källans rand
sträcks en öppen hand.

Ragnhilds ande fram sig svingar,
källan rör med änglavingar.
Och på en minut
är all fara slut.

Sälla anden hemåt ilar,
öfver källan sedan hvilar,
som man väl kan se,
Guds välsignelse.

Källan.

Hjältar fostras och försvinna,
rökverk tändas och förbrinna
i de stores offerlund.
Men till Ragnhilds dunkla minne
ständig blomstergärd står inne
vid den klara källans rund.

Hennes friska hälsovatten
söktes likt fördolda skatten
under många seklers lopp
af de arma, som på färden
i den mödosamma världen
fått en klen och bruten kropp.

Främlingar från söderns länder
och från Bottenhafvets stränder
spört om källans underkraft.
Pilgrimsskaran kom att dyrka
Sancta Ragnhild och sig styrka
med den rika ådrans saft.

Ännu där från berg och dalar,
Nödens hem och praktens salar
tusental af gäster möts.
Mången kommit stödd på krycka,
men gått hem med hälsans lycka,
glad att sjukdomsbojan bröts.

Se'n på välvist råd man badat,
under milda duschar vadat
i ett vatten mängdt med järn;
glas på glas man också tömmer,
men ej Sancta Ragnhild glömmet,
hon är ännu källans värn.

Nu ej knä för bilden böjes,
men ett ödmjukt sinne röjes
uti den barmhärtighet,
som vid brunnen alltid öfvas
emot dem som bittrast pröfvas
genom nöd och sjuklighet.

Må så länge sagan sprider
minnen från förgångna tider,
lyckans sol mot brunnen le,
må där alltid gäster sorla,
helgad källa alltid porla,
att förnyad lifskraft ge.

Många sekelfäster firas,
må en lagerkrans ock viras
omkring Ragnhildskällans rand.
Hon och skogsdoft från Ramunder
medel blef till månget under
i en allgod faders hand.

Tack och lof!

Store Fader! Dig vi vilja lofva,
ty allt skönt från dig en stråle är;
ögats klarhet, hälsans dyra gåfva,
och all fägring dal och höjder klär.

Blott en gnista af din makt sig speglar
i juvelerna på himlens blå,
i de purpurnoln därunder seglar
och i ögonen på våra små.

Men det finns på jorden mången öken
och på många stigar törnen gro.
Må vi söka då i tviflets töcken
se din vishet, älska dig och tro.

Äfven då när sorgen blicken skymmer
eller lamhet binder vår gestalt,
ja, i alla lifvets små bekymmer
Gud en helig mening har med allt.

När af män'skor falskt och hårdt vi dömas,
när vår smärta är som dagen lång,
af dig Gud i himlen ej vi glömmas,
du rättvisa skipa skall en gång.

Ty den sorg, med hvilken du oss risar,
är ju endast kärlek innerlig,
hvarmed du oss väg mot himlen visar,
där vi glädjas få evinnerlig.

Lifvets herre! Du som själf fick blöda
och fast syndfri lades ned i graf,
du lät nådens rika källa flöda,
som från blodröd synd oss frälsning gaf.

Ondt till godt för stad och land du vänder,
om vi endast ödmjukt därom be.
Hoppets ängel dina barn du sänder
med en ljuflig, rik hugsvalelse.

Vetenskapen måste dig hembära
tack och lof för allt den verka kan,
och vi alla dig blott gifva ära,
du vår skapare och underman!

